

**СИБИН МАЙНАЛОВСКИ
ПЕЩЕРАТА НА
ПРОКУДЕНИТЕ**

chitanka.info

На П. и А... Е, и на майките ви, разбира се — закъде без „любящите“ тъщи :)

— Къде се губиш толкова години, магьоснико? Защо ни изостави? Нима не знаеше, че се нуждаем от теб...?

Въпросите прелитаха покрай главата му като ураган, изтъкан от мрак, отчаяние, обида и вероятно хиляди други чувства, които измореното му съзнание не успяваше да разпознае. Не помнеше кога се бе материализирал в тази пещера, нямаше ни най-малка представа какво бе правил преди малко, не знаеше дори кой е, защо се обръщат към него по този начин и какво бе забравил да направи, че да заслужи сипещия се върху него му дъжд от упреци.

Сведе очи към ръцете си. Отначало не успя да види нищо, тъй като мракът бе плътен и гъст, подобно на последните сълзи на елфите, които се търкулваха от угасващите им очи мигове преди да отплават на последното си пътешествие към Среднощните Земи. Не след дълго чернотата започна да се разпръсква полека-лека, отстъпвайки мястото си на едва доловимото мъждукане, бликащо от нежните ефирни криле на съществата, които пърхаха около него и обсипваха съзнанието му с укорителни въпроси. Вече виждаше засъхващите кървави петна по китките си, калта, набила се под ноктите му и дълбоките драскотини, превърнали дланите му в страховито подобие на наивна детска рисунка. Успя да различи и силуета на пръстен на дясната си ръка, който вероятно някога бе имал камък, но сякаш неведома сила бе успяла да го строши и сега обковът наоколо зееше като празна очна орбита.

— Къде изчезна, магьоснико? Защо ни предаде? Нима не знаеше, че без теб сме загубени...?

Горчивите въпроси не секваха и за миг. Главата му щеше да се пръсне от кълтящото в нея ехо.

— НЕ ЗНАМ КОЙ СЪМ!!! — изкрещя той. Черните скали наоколо подхванаха вика му и го заподмятаха насам-натам из пещерата. Покритите им с пукнатини лица се хилеха.

— Какво е станало с теб, магьоснико? Забравил си за себе си? И за нас? — Въпросите отново заваляха, но упрекът в тях бе заменен от загриженост и страх.

— Защо ме наричате така? Аз не съм магьосник... или поне не помня да съм бил. И къде, в името на Мрака, се намираме? И защо би трябвало да си спомням за вас?

— Ние сме Прокудените, магьоснико. Ти бе човекът, който ни събра тук. Именно ти обикаля с години из всички светове, за да издирваш нашите души и да ни доведеш тук, в Пещерата на Мълчанието. От теб разбрахме, че поотделно нямаме шанс и рано или късно ще потънем в бездната на собствената си болка... но заедно, сгушени една до друга, усещайки и съчувствайки на чуждата мъка, била тя по-силна или по-невзрачна от собствените ти терзания, започвахме да забравяме нещастията и отваряхме съзнанията си за надеждата. Но един ден ти изчезна, Вечни Човеко... Спомена, че искаш да издириш собствената си душа, защото си се уморил да скиташ из света с наранено сърце и окрадени чувства. Сподели ни, че задачата е трудна и почти без шанс за успех, защото дълго време всеки бе късал парчета от любовта ти, бе дъвкал лакомо привързаността ти и след това бе изплювал късчетата преданост в безброй отходни ями. Но ти бе твърдо решен да опиташ. Години наред стояхме в мрака на собствената си безсмисленост и чакахме да се завърнеш. Имаше такива, които бързо загубиха надежда. Други вярваха докрай, че един ден отново ще те срещнем. И ето че мигът най-накрая настъпи. Благодарим ти, Тери... а сега те молим: вдъхни ни капчица от твоята увереност, защото изпълненото с тъга очакване е на път да ни съсипе.

Нямаше представа за какво говорят. Вгледа се внимателно в себе си. Прокъсани обувки от груба кожа, парцаливо наметало, което явно някога бе било черно, но сега бе избеляло и протрито... едва ли магьосниците изглеждаха по този начин. Прокара ръце по тялото си и напипа малка торбичка от виолетов плюш, която висеше на въженцето, препасващо кръста му. Отвърза я и внимателно разтвори гънките на плата.

Опърпаната душа, която лежеше на дъното на торбичката, изглеждаше безжизнена. Безплътното ѝ телце бе осеяно с гноясали незараснали рани и белези от предишни мъчения. Кръвта, която капеше от нея и се просмукваше в плюшеното ѝ ложе, бе толкова

черна, че почти се сливаше с тъмнината наоколо. Някъде дълбоко в нея тлееше като въгленче слабо подобие на живот... но мъждукането му отслабваше с всяка изминала секунда.

Без да е сигурен какво точно прави, той поднесе страдащото същество до устните си и го целуна.

В този миг слабеещата звезда в малкото телце лумна с пълна сила. Сенките в пещерата ахнаха и побягнаха, подплашени от лудеещите огнени езици. Окъпаната в светлина душа разпери прокъсаните си криле, литна и се вля в гърдите му. Той изкрещя. Усещаше как по вените му струят пламъци. Радостните мисли на Прокудените отекнаха в съзнанието му като ангелски хор. От очите му бликаха кървавочервени светкавици, които се разтваряха в застоялия въздух на пещерата и падаха на земята във вид на милиарди алени сълзи. Мръсотията и калта, покриващи тялото му, се превърнаха в тънка струйка дим, която за секунди бе пометена от вихъра на бликналата магия. Парцаливите дрехи се преобразиха, наметалото му отново възвърна гарвановочерния си цвят, а полуизгнилото ремъче, пристягащо косата му, се трансформира в очукана сребърна халка. Той протегна ръка напред. Няколко десетки от Прокудените, подчинявайки се на неизречената молба, се приближиха и се прегърнаха. Около тях пламна тъмновиолетово сияние. Те се притиснаха силно един в друг и не след дълго се сляха в миниатюрно кълбо от течен огън, който се вля в зеещата на пръстена му дупка и се превърна в сияещ аметист.

Постепенно вихърът на магията утихна и в пещерата на Прокудените отново се възцари мрак.

— Е, приятели мои — отекна гласът на Тери Сторн, Вечния Човек, сред стените на каменния затвор — вече съм тук. Сега вече можем да напуснем тази тъмница и да се върнем обратно там, където ни е мястото — сред хората.

— Но как? Ние не можем... та те ще ни... и как ще... — избухнаха в глъч Прокудените.

— Можем и трябва! — прогърмя гласът му. — Когато се завърнем обратно сред онези, които ни пропъдиха, когато видят, че все още сме живи и сме много по-щастливи без тях, когато сравнят дребнавите си еснафски животчета с нашите и разберат, че са направили грешката на живота си, когато са решили да се поддадат на мислите за собственото си величие... о, да, приятели мои, тогава ще

настане нашето време. Тогава вече никой няма да мисли за нас като за Прокудени, напротив — ще мисли за тях като за Самотниците. И дано във всички светове не се намери някой мекушав магьосник, който да помогне на тях така, както аз помогнах на вас! И във всяка една секунда, когато някой от тях умира сам като куче, забравен от измислените си „приятели“ и любовници, ние ще ставаме по-силни и по-силни. Мракът, който те засадиха насила в нас, ще победи мъждукането от сребролюбивите им развратни сърца и ще кара душите им да гният по-бързо, отколкото самозваните вещици около тях успяват да ги излекуват. Да тръгваме, приятели! Да помогнем на тъмнината да унищожи собствените си създатели!

Аметистът в пръстена му припламна за миг. Когато огненият взрив помръкна, пещерата бе празна. Черните каменни стени се огледаха наоколо, недоумявайки къде бяха изчезнали всички.

Не че се притесняваха, че ще останат самотни.

Нещо им подсказваше, че в скоро време ще имат нова компания.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.